

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การศึกษาเป็นพื้นฐานที่สำคัญในการพัฒนาประเทศ เศรษฐกิจ สังคม การเมือง รวมทั้งการพัฒนาหรือการสร้างเทคโนโลยีใหม่ๆ ให้สอดคล้องกับภาวะปัจจุบันที่มีการเปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็ว และการที่ประเทศหนึ่งประเทศใดจะพัฒนาก้าวหน้าไปเพียงใดนั้น ย่อมขึ้นอยู่กับคุณภาพของประชากร ถ้าประชากรดีคุณภาพก็ย่อมเป็นอุปสรรคหนี้ยิ่งในการพัฒนาประเทศ แต่ในทางตรงกันข้ามถ้าประเทศเต็มไปด้วยประชากรที่มีคุณภาพก็สามารถพัฒนาได้เจริญก้าวหน้าไปในทุกๆ ด้านอย่างราบรื่น ซึ่งการพัฒนาคนหรือทรัพยากรมนุษย์เป็นหัวใจในการพัฒนาประเทศ เมื่อคนได้รับการพัฒนาแล้ว การพัฒนาในส่วนอื่นๆ ก็จะตามมา กลายเป็นความเข้มแข็งของประเทศ และการที่พัฒนาคนให้มีคุณภาพนั้น จำเป็นต้องอาศัยการศึกษาควบคู่ไปด้วย ซึ่งในแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 10 (พ.ศ. 2549-2554) ได้มีเป้าหมายเน้น “คนเป็นศูนย์กลางในการพัฒนา” โดยเน้นพัฒนาคุณภาพคนทั้งทางร่างกาย จิตใจ ความรู้ความสามารถ ทักษะการประกอบอาชีพและความมั่นคงในการดำรงชีวิต (สำนักงานพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, 2553 ออนไลน์) นั่นคือการพัฒนาคนในสังคมให้เป็นคนเก่ง ให้เป็นคนดีและให้เป็นคนมีความสุข (พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 ออนไลน์, 2553) มาตรา 4 ได้ระบุว่า “การศึกษาหมายถึงกระบวนการเรียนรู้เพื่อความเจริญงอกงามของบุคคลและสังคม โดยการถ่ายทอดความรู้ การฝึก การอบรม การสืบสานทางวัฒนธรรม การสร้างสรรค์จรรโลงความก้าวหน้าทางวิชาการ การสร้างองค์ความรู้อันเกิดจากการจัดสภาพแวดล้อม สังคม การเรียนรู้และเป็นปัจจัยเกื้อหนุนให้บุคคลเรียนรู้อย่างต่อเนื่องตลอดชีวิต” ซึ่งกำลังคนในสังคมจะมีคุณภาพเพียงใดนั้นย่อมขึ้นอยู่กับประสิทธิภาพของการจัดการศึกษา หากสถาบันการศึกษาได้จัดการศึกษาเหมาะสมกับศักยภาพของผู้เรียนและสอดคล้องกับความต้องการของท้องถิ่นและสังคมแล้ว ย่อมส่งผลต่อการพัฒนาประเทศทุกๆ ด้าน อย่างไรก็ตามในยุคปัจจุบันตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 ได้มีการเปลี่ยนแปลงการศึกษาขึ้นพื้นฐานหรือการศึกษาขั้นบังคับ จากชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เป็นระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และมีการสนับสนุนการศึกษาขึ้นพื้นฐานถึงระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ดังนั้นการศึกษาในระดับอุดมศึกษา วุฒิการศึกษาระดับปริญญาตรี จึงถือว่าเป็นระดับการศึกษาในชั้นปานกลาง และในแต่ละปีการศึกษามีบัณฑิตจำนวนมากที่จบการศึกษาจากระดับปริญญาตรี ทั้งจากมหาวิทยาลัยรัฐบาล และเอกชน ต้องการที่จะพัฒนาความรู้และทักษะในการสาขาวิชาเฉพาะทาง ให้มีความชำนาญมากขึ้น (เรื่องชัย ทรัพย์นรินทร์ 2544, 10)

การศึกษาในระดับอุดมศึกษาเป็นเสมือนแหล่งความรู้ที่จะเสริมความก้าวหน้าทางวิชาการ เพื่อใช้เป็นปัจจัยในการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ อันเป็นปัจจัยพื้นฐานในการพัฒนาประเทศ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง

การศึกษาระดับสูงกว่าปริญญาตรี ซึ่งเป็นการศึกษาที่มุ่งเสริมให้ผู้เรียนได้พัฒนาความรู้และทักษะในสาขาวิชาการเฉพาะทางให้มีความชำนาญยิ่งขึ้น มุ่งสร้างสรรค์ความก้าวหน้าและความเป็นเลิศทางวิชาการ โดยเฉพาะการศึกษาค้นคว้าวิจัยและพัฒนาองค์ความรู้ ซึ่งมีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการกำหนดรากฐานในการพัฒนาประเทศ อีกทั้งกระแสโลกาภิวัตน์ในรูปแบบต่างๆ รวมถึงความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร การคมนาคมขนส่ง การสื่อสารมวลชน ส่งผลโดยตรงต่อวิถีชีวิตและการงานอาชีพ และผลกระทบของโลกาภิวัตน์ต่อประเทศไทยอีกด้านหนึ่งคือ การรวมตัวของประชาชาติในอาเซียน โดยมีการร่วมมือกันทางด้านเศรษฐกิจ และได้ขยายความร่วมมือออกไปยังสาขาอื่นๆ โดยเฉพาะความเปลี่ยนแปลงและความเจริญก้าวหน้าทางเทคโนโลยี เป็นปัจจัยสำคัญที่ส่งผลต่อการจ้างงาน นับตั้งแต่เทคโนโลยีที่เอื้อต่อการเพิ่มผลผลิตในภาคเกษตร เทคโนโลยีที่เป็นแรงขับเคลื่อนการปฏิบัติอุตสาหกรรม เทคโนโลยีที่เพิ่มมูลค่าในภาคบริการ ตลอดจนเทคโนโลยีนำสมัยในยุคฐานความรู้ ก่อให้เกิดสิ่งที่เรียกว่า “ผลิตภาพ” (Productivity) และ “นวัตกรรม” (Innovation) ในกระบวนการผลิตที่เป็นสินค้าและบริการ การมองภาพอนาคตทางเทคโนโลยี (Technology foresight) ในโลกตะวันตกมักมีนักคิดอนาคต (Futurists) ที่มีแนวคิดต่อเทคโนโลยีที่มองไม่เห็นในวันนี้ เช่น เทคโนโลยีทางการแพทย์เพื่ออายุยืนยาว เทคโนโลยีเพื่อรองรับความเปลี่ยนแปลงทางภูมิอากาศ เทคโนโลยีด้านพลังงานใหม่ๆ รวมไปถึงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารซึ่งมีอิทธิพลสูงต่อวิถีชีวิตและธุรกิจอุตสาหกรรมใหม่ๆ การปฏิวัติสารสนเทศเริ่มขึ้น โดยวิวัฒนาการของวงจรรวม คอมพิวเตอร์ระบบสื่อสาร โทรคมนาคมและอินเทอร์เน็ต ก่อให้เกิดการจ้างงานและความมั่งคั่งทางเศรษฐกิจ ซึ่งเป็นภาพอนาคตที่สำคัญต่อการศึกษาระดับอุดมศึกษาในปัจจุบัน (แผนพัฒนาการศึกษาระดับอุดมศึกษา ฉบับที่ 10 พ.ศ. 2551 -2554, สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ)

จากเหตุผลดังกล่าว วงการการศึกษาระดับบัณฑิตศึกษามีการแข่งขันมากขึ้นในเชิงคุณภาพของการจัดการศึกษาและคุณภาพของบัณฑิตในระดับอุดมศึกษาทั้งภายในและภายนอกประเทศ ตลอดจนมีการเปลี่ยนแปลงทางสังคมตามกระแสโลกาภิวัตน์อย่างรวดเร็ว จึงทำให้ประเทศไทยจำเป็นต้องผลิตกำลังคนที่มีความเชี่ยวชาญเฉพาะสาขาเพิ่มขึ้น การจัดการระดับบัณฑิตศึกษาซึ่งนับเป็นการพัฒนาคนของประเทศให้มีความเชี่ยวชาญอย่างสูง โดยในสภาพปัจจุบันได้เกิดความต้องการในการพัฒนาความรู้และทักษะที่จะนำไปใช้ในชีวิตประจำวันและการทำงานที่หลากหลายมากขึ้น (วินัย วีระพัฒนานนท์, 2543 : 52) อีกทั้งความต้องการของตลาดแรงงานด้านคอมพิวเตอร์และเทคโนโลยีสารสนเทศเพิ่มขึ้น จึงทำให้การผลิตบุคลากรด้านคอมพิวเตอร์และเทคโนโลยีสารสนเทศได้รับความสนใจเพิ่มขึ้นมากในปัจจุบัน จากการศึกษาความต้องการบุคลากรด้านนี้ของประเทศไทยกลับพบว่า ประเทศไทยยังขาดแคลนบุคลากรทางด้านคอมพิวเตอร์และเทคโนโลยีสารสนเทศ โดยเฉพาะที่มีทักษะสูง ไม่ว่าจะเป็นนักวิเคราะห์ระบบบุคลากรในฝ่ายนโยบายและบริหารโครงการ (http://vclass.mgt.psu.ac.th/~465-302/2007-1/Assignment-02/BPA_30_21/9.htm) ประกอบกับปัจจุบันเทคโนโลยีทางด้านต่างๆ มีความก้าวหน้ามากขึ้น จึงจำเป็นต้องอาศัยกำลังความสามารถของคนในประเทศเป็นอย่างมาก โดยเฉพาะการศึกษาในระดับปริญญา

โทหรือบัณฑิตศึกษาซึ่งเป็นการศึกษาวิชาการชั้นสูงที่มุ่งผลิตคนให้มีความรู้ความสามารถ มีความชำนาญ เฉพาะด้านอันเป็นทรัพยากรมนุษย์ระดับมัธยมศึกษา ดังนั้นสถาบันการศึกษาจึงมีบทบาทสำคัญในการพัฒนาคนให้เป็นผู้ที่มีความรู้ความสามารถ ที่สังคมมอบหมายให้ทำหน้าที่พัฒนาความเจริญงอกงามทางสติปัญญาและความคิด เพื่อความก้าวหน้าทางวิชาการ มุ่งสร้างสรรค์กำลังคนด้านวิชาการและวิชาชีพชั้นสูง เพื่อพัฒนาประเทศและมุ่งพัฒนาคนให้เป็นผู้มีคุณธรรม จริยธรรม มีความรู้และเข้าใจในศิลปวัฒนธรรม เพื่อให้สามารถดำรงชีวิตอันมีค่าแก่บุคคล สังคมและประเทศชาติ (ราตรี พงษ์สุวรรณ. 2540 : อ้างอิงมาจาก ราชกิจจานุเบกษา. 2520 : 250) ผู้วิจัยในฐานะที่ทำงานงานบริการการศึกษา คณะเทคโนโลยีสารสนเทศ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง ซึ่งเกี่ยวข้องกับนักศึกษาและหลักสูตรการเรียนการสอน จึงสนใจที่จะศึกษาความคิดเห็นของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 4 และนักศึกษาที่สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี ในสาขาวิชาที่เกี่ยวข้องกับคอมพิวเตอร์และเทคโนโลยีสารสนเทศ ของสถาบันอุดมศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร เกี่ยวกับปัจจัยและความความต้องการศึกษาต่อระดับบัณฑิตศึกษา สาขาวิชาคอมพิวเตอร์และเทคโนโลยีสารสนเทศ เพื่อเป็นแนวทางในการปรับปรุงพัฒนาการบริหารหลักสูตรของคณะฯ ให้มีประสิทธิภาพต่อไป

1.2 วัตถุประสงค์ของโครงการวิจัย

1.2.1 เพื่อศึกษาความต้องการศึกษาต่อในระดับบัณฑิตศึกษา สาขาวิชาคอมพิวเตอร์และเทคโนโลยีสารสนเทศ ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 4 และนักศึกษาที่สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี ในสาขาวิชาที่เกี่ยวข้องกับคอมพิวเตอร์และเทคโนโลยีสารสนเทศ ของสถาบันอุดมศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร

1.2.2 เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีผลในการศึกษาต่อระดับบัณฑิตศึกษา สาขาวิชาคอมพิวเตอร์และเทคโนโลยีสารสนเทศ ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 4 และนักศึกษาที่สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี ในสาขาวิชาที่เกี่ยวข้องกับคอมพิวเตอร์และเทคโนโลยีสารสนเทศ ของสถาบันอุดมศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร

1.2.3 เพื่อเปรียบเทียบปัจจัยที่มีผลในการศึกษาต่อระดับบัณฑิตศึกษาของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 4 และนักศึกษาที่สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี ในสาขาวิชาที่เกี่ยวข้องกับคอมพิวเตอร์และเทคโนโลยีสารสนเทศ ของสถาบันอุดมศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร แยกตามข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

1.3 สมมติฐานการวิจัย

1.3.1 นักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 4 และนักศึกษาที่สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี ในสาขาวิชาที่เกี่ยวข้องกับคอมพิวเตอร์และเทคโนโลยีสารสนเทศ ของสถาบันอุดมศึกษาในเขต

1.4 กรอบแนวคิดที่ใช้ในการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ศึกษากรอบแนวคิดจิราภรณ์ ไหวติ (2541 : 4) ซึ่งได้ทำการศึกษา เรื่อง แรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับปริญญาโทของนิสิตมหาวิทยาลัยมหาสารคาม ปีการศึกษา 2541 และกิติภณ กิตยานุรักษ์ (2551 : 5) ได้ทำการศึกษาเรื่องปัจจัยที่ส่งผลต่อการตัดสินใจเลือกเข้าศึกษาต่อหลักสูตรรัฐประศาสนศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรดิตถ์ นำมากำหนดเป็นกรอบแนวคิดในการวิจัยเรื่องปัจจัยและความต้องการศึกษาต่อในระดับบัณฑิตศึกษา สาขาวิชาคอมพิวเตอร์และเทคโนโลยีสารสนเทศ ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 4 และนักศึกษาที่สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี ในสาขาวิชาที่เกี่ยวข้องกับคอมพิวเตอร์และเทคโนโลยีสารสนเทศ ของสถาบันอุดมศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร ขึ้นอยู่กับปัจจัยต่างๆ 6 ด้าน ดังนี้คือ

- 1.4.1 ด้านชื่อเสียงของสถาบัน
- 1.4.2 ด้านคุณวุฒิและชื่อเสียงของอาจารย์
- 1.4.3 ด้านลักษณะของหลักสูตร
- 1.4.4 ด้านความคาดหวังของนักศึกษา
- 1.4.5 ด้านที่ตั้งและสภาพแวดล้อม
- 1.4.6 ด้านอื่นๆ

1.5 ขอบเขตของโครงการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มุ่งศึกษาปัจจัยและความต้องการศึกษาต่อในระดับบัณฑิตศึกษา ในสาขาวิชาคอมพิวเตอร์และเทคโนโลยีสารสนเทศ ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 4 ที่กำลังศึกษาในสาขาวิชาที่เกี่ยวข้องกับคอมพิวเตอร์และเทคโนโลยีสารสนเทศ และนักศึกษาที่สำเร็จการศึกษาในสาขาวิชาที่เกี่ยวข้องกับคอมพิวเตอร์และเทคโนโลยีสารสนเทศของสถาบันอุดมศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร

1.5.1 ขอบเขตของตัวแปร

1. ตัวแปรอิสระ คือ เพศ สถานภาพของนักศึกษา รายได้ของนักศึกษา แหล่งที่มาของรายได้ คะแนนเฉลี่ยสะสม การมีสมาชิกในครอบครัว เคยศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา การทำงานตรงสาขาวิชาที่เรียนมา

2. ตัวแปรตาม คือ ปัจจัยในการศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา สาขาวิชาคอมพิวเตอร์และเทคโนโลยีสารสนเทศ 6 ด้าน ประกอบด้วย ด้านชื่อเสียงของคณะ ด้านลักษณะของหลักสูตร ด้านความคาดหวังของนักศึกษา ด้านที่ตั้งและสภาพแวดล้อม ด้านคุณวุฒิและชื่อเสียงของอาจารย์ และด้านอื่นๆ (เช่น ค่าธรรมเนียมการศึกษา, ทุนการศึกษา, ระบบอาจารย์ที่ปรึกษา)

1.5.2 ขอบเขตของประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร คือ นักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 4 และที่กำลังศึกษาในสาขาวิชาที่เกี่ยวข้องกับคอมพิวเตอร์และเทคโนโลยีสารสนเทศ ของสถาบันอุดมศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร ประจำปีการศึกษา 2553 และนักศึกษาที่สำเร็จการศึกษาในสาขาวิชาที่เกี่ยวข้องกับคอมพิวเตอร์และเทคโนโลยีสารสนเทศ ประจำปีการศึกษา 2552 จำนวน 991 คน

กลุ่มตัวอย่าง คือ นักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 4 กำลังศึกษาในสาขาวิชาที่เกี่ยวข้องกับคอมพิวเตอร์และเทคโนโลยีสารสนเทศ ของสถาบันอุดมศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร ประจำปีการศึกษา 2553 ซึ่งประกอบไปด้วย 5 มหาวิทยาลัย คือ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรีและสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง และนักศึกษาที่สำเร็จการศึกษาในสาขาวิชาที่เกี่ยวข้องกับคอมพิวเตอร์และเทคโนโลยีสารสนเทศ ประจำปีการศึกษา 2552 ประกอบไปด้วย นักศึกษาสาขาวิชาเทคโนโลยีสารสนเทศ สาขาวิชาวิทยาการคอมพิวเตอร์ สาขาวิชาวิศวกรรมสารสนเทศ และสาขาวิชาวิศวกรรมคอมพิวเตอร์จากสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง ซึ่งได้จากการเปิดตารางของ Krejcie, R.v. and Morgan (บุญชม ศรีสะอาด. 2543 : 39-40) หาขนาดของกลุ่มตัวอย่างด้วยการเทียบบัญญัติไตรยางค์ จำนวน 278 คน แต่เพื่อให้ได้ข้อมูลที่มีความครบถ้วนมากขึ้นผู้วิจัยจึงได้เก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 778 คน

1.6 นิยามศัพท์เฉพาะที่ใช้ในการวิจัย

เพื่อความเข้าใจอันถูกต้องตามจุดมุ่งหมายของการวิจัย ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยจึงให้นิยามศัพท์ที่ใช้ดังนี้

1.6.1 นักศึกษาระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 4 หมายถึง นักศึกษาระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 4 ของสถาบันอุดมศึกษา 5 แห่ง คือ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ มหาวิทยาลัยพระจอมเกล้าธนบุรีและสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบังที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 4 ในสาขาวิชาวิศวกรรมคอมพิวเตอร์และสาขาวิชาเทคโนโลยีสารสนเทศ ประจำปีการศึกษา 2553

1.6.2 นักศึกษาที่สำเร็จการศึกษา หมายถึง นักศึกษาที่สำเร็จการศึกษาในสาขาวิชาเทคโนโลยีสารสนเทศ สาขาวิชาวิทยาการคอมพิวเตอร์ สาขาวิชาวิศวกรรมสารสนเทศ และสาขาวิชาวิศวกรรมคอมพิวเตอร์จากสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง ประจำปีการศึกษา 2552

1.6.3 ปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจเข้าศึกษาต่อ หมายถึง สาเหตุหรือหรือเหตุผลของนักศึกษาที่กำลังศึกษาในสาขาวิชาที่เกี่ยวข้องกับคอมพิวเตอร์และเทคโนโลยีสารสนเทศ ของสถาบันอุดมศึกษาในเขตกรุงเทพมหานครและนักศึกษาที่สำเร็จการศึกษาในสาขาวิชาที่เกี่ยวข้องกับคอมพิวเตอร์และเทคโนโลยี

สารสนเทศ ประกอบด้วย ด้านชื่อเสียงของสถาบัน ด้านคุณวุฒิและชื่อเสียงของอาจารย์ ด้านลักษณะของหลักสูตร ด้านความคาดหวังของนักศึกษา ด้านที่ตั้งและสภาพแวดล้อม และด้านอื่นๆ

1.6.4 สถาบันอุดมศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร หมายถึง จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรีและสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

1.6.5 ชื่อเสียงของสถาบัน หมายถึง ความมีคุณค่าเพียงพอให้เป็นที่รู้จัก มีมาตรฐานในด้านการจัดการศึกษา เป็นสถาบันที่ได้รับการยอมรับด้านวิชาการ ความมีชื่อเสียงในผลงานทางวิชาการของนักศึกษา เป็นศูนย์รวมของวิทยาการใหม่ๆ มีระบบการจัดการศึกษาที่มีประสิทธิภาพ ผู้สำเร็จการศึกษาได้รับการยอมรับจากองค์กรทั้งจากภาครัฐและเอกชน

1.6.6 คุณวุฒิและชื่อเสียงของอาจารย์ หมายถึง คณาจารย์มีความรู้ความชำนาญตรงกับสาขาวิชาที่ได้ทำการสอน มีผลงานวิชาการเป็นที่ยอมรับในวงการศึกษาคณบดีด้านวิชาการ อาจารย์มีเวลาให้คำปรึกษาเพียงพอ ชื่อเสียงและประสบการณ์ของผู้สอน รวมไปถึงจรรยาบรรณในวิชาชีพของอาจารย์

1.6.7 ลักษณะหลักสูตร หมายถึง หลักสูตรหรือสาขาวิชาที่เปิดการเรียนการสอนต้องเป็นไปตามเกณฑ์มาตรฐานของหลักสูตรและมีระบบประกันคุณภาพการศึกษา มีเนื้อหาที่มีความทันสมัยและทันต่อเหตุการณ์ในปัจจุบัน เนื้อหาของหลักสูตรสามารถนำไปประยุกต์ใช้กับกับสภาวะสังคมและการประกอบอาชีพได้

1.6.8 ความคาดหวังของนักศึกษา หมายถึง นักศึกษามีความตั้งใจจะศึกษาให้สำเร็จในระดับบัณฑิตศึกษา มีความถนัดในสาขาวิชาที่เลือกศึกษาต่อ เป็นสาขาวิชาที่ต้องใช้ทักษะ รวมทั้งความสามารถเฉพาะด้าน มีความรู้ความชำนาญในการทำงานมากขึ้น ทำให้เกิดความมั่นใจในการทำงานมากขึ้นและนำไปใช้ประโยชน์กับชีวิตในการทำงานได้ รวมไปถึงมีโอกาสศึกษาต่อในระดับปริญญาเอก

1.6.9 ที่ตั้งและสภาพแวดล้อม หมายถึง มีทำเลที่ตั้งที่การคมนาคมสะดวก บรรยากาศรอบอาคารสวยงามและร่มรื่น จูงใจให้เข้ามาศึกษา มีอุปกรณ์การสอนที่ทันสมัย มีห้องปฏิบัติการที่สอดคล้องกับการศึกษา โรงอาหารสะอาดถูกสุขลักษณะมีที่จอดรถเพียงพอ มีจำนวนห้องเรียนและห้องปฏิบัติการที่เพียงพอและเหมาะสม มีห้องสุขาที่เพียงพอ และมีห้องสมุดหรือแหล่งค้นคว้าข้อมูลอย่างเพียงพอ

1.6.10 ด้านอื่นๆ หมายถึง ค่าธรรมเนียมการศึกษามีความเหมาะสม การได้รับการสนับสนุนหรือทุนการศึกษาจากสถาบันที่เข้าศึกษา การจัดระบบอาจารย์ที่ปรึกษาเพื่อทำวิจัยของนักศึกษามีความเหมาะสม รวมไปถึงการประชาสัมพันธ์ข้อมูลข่าวสารที่ดี